

# Наші проекти

## Джаз — музика Перемоги!

С начала военных действий России против Украины Всемирный клуб одеситов развернул активную благотворительную деятельность по сбору средств для ВСУ, поддержки эмоционально-психического состояния жителей города и семей переселенцев.

С конца марта 2022 года в гостини ВКО стали регулярно проходить концерты с участием джазовых музыкантов под руководством Алексея Петухова и Елены Шевченко. За это время в ВКО состоялось 12 концертов, а также три концерта на выездах для ВСУ. В течение года в Джаз-клубе неоднократно выступал легендарный одесский пианист, заслуженный артист Украины Сергей Терентьев. Проведен цикл концертов в программе «Джазовая осень в Одессе» — 9 концертов на 6 площадках.



25.12.2022 г. был официально создан «Джаз-клуб ВКО»; художественный руководитель — Алексей Петухов, исполнитель сольных программ и в составе различных ансамблей, директор — Елена Шевченко, ведущая заседаний Джаз-клуба, а также организатор и ведущая программ.

С начала 2023 года был отмечен продолжением клубных концертных программ под руководством и участием Алексея Петухова. Елена Шевченко стала куратором специального проекта для детей семей-переселенцев «Джаз для детей и взрослых», где принимали участие ученики Художественных школ города № 1, № 2, № 3, № 4, № 15.

Технические возможности нижнего зала ВКО позволили многократно презентовать зрителям приветствия джазовых музыкантов — одеситов из разных городов Европы.

В 2023 году Джаз-клуб подготовил и провёл фестиваль «Джаз — музыка Победы!», посвященный празднованию Международного дня джаза. Проект с описанием 12-ти концертов на 7-ми локациях с участием более 230(!) исполнителей от 8-ми до 86-ти лет, в том числе, впервые с детскими хорами и двумя военными оркестрами, был отправлен в штаб ЮНЕСКО, в Париж, и получил приветственное письмо поддержки. Штаб ЮНЕСКО отправил семи организаторам и руководителям коллективов фестивальной

программы специальные Письма благодарности, в том числе, на имя руководителей Джаз-клуба — Елене Шевченко, Алексею Петухову и Майе Димерли.



17.12.2023 г. Клубу было присвоено имя Николая Голощапова — выдающегося джазового музыканта, основателя профессионального джазового образования и создателя джазового оркестра, который 40 лет был не только учебным коллективом, но и высокопрофессиональным, с широким современным репертуаром.

С начала 2024 года руководители Джаз-клуба при поддержке ВКО создали Джазовую академию и предложили любителям и почитателям искусства просветительские лекции с просмотром и архивных и современных материалов об истории джаза, исполнительских школ и стилей. Состоялись встречи с просмотром видеоматериалов «Из истории джаза. Блюз и регтайм», «Ladies in Jazz», цикл «Из истории празднования Международного дня джаза в Одессе» (архивы с 2012 года), «Памяти Татьяны Боевой и Юрия Кузнецова» — автор и ведущая Елена Шевченко.



«Джазовая академия» у рояля с Алексеем Петуховым — «Джазовая архитектура», специальный гость — Анастасия Павлишина (step dance), «Современный джазовый вокал» — лекция с просмотром видео, спецгость Юлия Костандова, преподаватель джазового вокала в колледже им. Данькевича.

Задачи Джаз-клуба направлены на развитие музыкальной истории Одессы, к преемственности и новаторству самобытных исполнителей — основоположников одесского джаза и современных импровизаторов.

Цель клуба — популяризация джаза как особого вида искусства, ознакомление со стилем различных исторических периодов в странах Европы, Америки, городах Украины, в Одессе, знакомство с творчеством одесских исполнителей, ныне проживающих в разных странах мира.



Главный акцент в работе Джаз-клуба ВКО — изучение истоков джаза в Одессе, творчества одесских музыкантов, различных коллективов, истории джазовых фестивалей и концертов, поддержка творческих контактов с музыкантами других стран (с предварительным оповещением на сайте клуба с обязательными видео- и фотоотчетами о прошедшей творческой встрече).

Клубные вечера проводятся в гостини ВКО, отмечаются юбилейные даты джазовых музыкантов мирового и Одесского джаза, проводятся просмотры кинофильмов (отдельных фрагментов) о джазе и джазовых музыкантах. Технические возможности допускают организацию музыкальных мостов с джазовыми исполнителями разных стран, прежде всего, выходцев из Одессы.

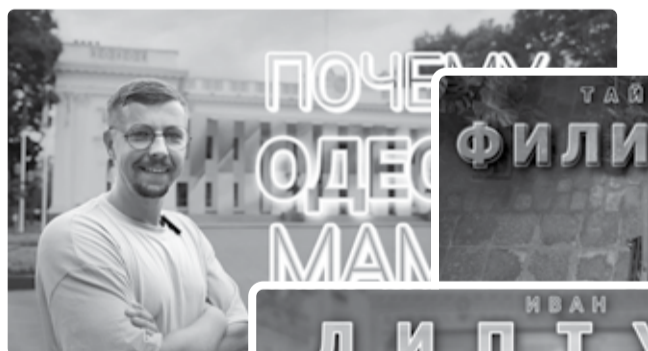
В работе Джаз-клуба ВКО им. Н. Я. Голощапова важной составляющей стали фотовыставки, выставки плакатов, презентации книг на темы джазовой теории и истории. В плане работы Джаз-клуба предполагаются встречи с молодыми музыкантами, студентами джазовых учебных заведений Одессы, различных городов Украины, а также юных исполнителей школ города и области.

Расширяющаяся библиотека джазовых изданий, буклетов, дисков, словарей, фотоматериалов и специальных документов позволяет всем желающим ознакомиться с ними в гостини ВКО, в любое удобное время.

Благотворительные взносы почитателей Джаз-клуба расходуются на уставную деятельность ВКО, самого Джаз-клуба и поддержку медицинской службы Одесской бригады морской пехоты.

## ОДЕСА В КАДРАХ

В нашем Клубе есть свой отдел «кинопроизводства». Отвечает за это направление один из членов ВКО — Сергей Корниевский. На протяжении последних двух лет он создает фильмы, посвященные истории Одессы.



Источником информации для своих работ Сергей использует широчайший диапазон научной литературы по истории Одессы — начиная с первых историков города: Скальковского, Надлера, и Яковлева, и заканчивая



Доротеей Атлас, Александром Дерibasом и нашим ушедшим современником и членом Клуба — Олегом Губарем.

Основная серия фильмов носит название «Почему Одесса — Мама?». На сегодня создано три фильма из этой серии. Первый фильм — «Основание». Он рассказывает об увлекательной и нетривиальной истории рождения нашего города. О роли Екатерины II, де Рибаса, де Волана в основании и первых годах существования города. Также, в этом фильме Сергей рассуждает на тему о том, сколько лет Одессе?

Второй фильм из этой серии — «Ришелье». Он рассказывает об основных и главных этапах развития нашего города в период правления знаменитого герцога, внучатого племянника Красного Кардинала эпохи Людовика XIII. Третий фильм носит название «Ланжерон» — о годах, когда в Одессе руководил генерал Ланжерон — знаменитый весельчак и участник множества военных походов.

Параллельно с этим, Сергей Корниевский создает документальные фильмы о выдающихся личностях и событиях, связанных с Одессой. На его YouTube канале уже опубликован фильм Тайное общество «Филики Этерия», предисловие к которому записал Генеральный Консул Греческой Республики в Одессе, господин Христос Захаропулос. Этот фильм об огромной, можно сказать ключевой роли нашего города в истории борьбы греческого народа за независимость.

К 150-летию юбилею со дня рождения великого одессита, авиатора и авантюриста Сергея Исаевича Уточкина, создан документальный фильм о его жизни и достижениях. Мало кто знает, благодаря именно его инициативе и самоотдаче в популяризации воздухоплавания, отечественная авиация обогатилась множеством из ключевых фигур, включая Королева, Поликарпова, Сухого, Микулина, Климова, Бериева, Нестерова, Ильюшина и других. В этот список можно добавить Сикорского. Все они, еще мальчишками, впервые увидели «летающего человека» в лице героя фильма и под этим впечатлением решили связать свою жизнь с небом. Показ фильма пройдет в Клубе, в июле 2026 года.

В данный момент заканчивается работа по созданию фильма о Владимире Жаботинском «Пророк силы». Документальная лента — о жизни знаменитого писателя и политика: от периода одесского лицеиста и журналиста, до руководителя сионистских организаций и идеолога правого сионизма.

Особое внимание в этом фильме уделяется связи его опыта по созданию первой вооруженной еврейской самообороны, со времен восстания Бар Кохбы в 1903 году в Одессе, и созданием организации «Бейтар», на основе которой была построена современная армия Израиля.

Показ фильма планируется осуществить вместе с открытием памятника Жаботинскому в Одессе. Работа над этим ведется вместе с Институтом Менахема Бегина в Иерусалиме и Всемирным клубом Одеситов. После окончания этого проекта, автор планирует начать работу по созданию фильма о великом ученом, одессите — Владимире Петровиче Филатове.

Так же в процессе создания фильма из серии «Почему Одесса — Мама?» — «Чета Воронцовых».

Впереди еще огромное количество интересной и увлекательной работы.

## Музично-поетична вистава «Я»



Ты — это я

Феликс Кохрихт

Именно эта сумма впечатлений от премьеры спектакля, на подиуме Всемирного клуба одеситов, представляется мне, если не исчерпывающим, то логичным. Лидер и фронтмен «Театра К» Карина Шрагина-Кац не читает, а играет монологи поэта Ильи Рейдермана. Откровения автора, по умолчанию чувствующего (риску предположить — и мыслящего) иначе, чем актриса, приобретают новые, порой — неожиданные краски.



Представьте себе, если бы исповедальные стихи из сборника представлял бы актер. Даже при мастерском исполнении может возникнуть ассоциация с декламацией. Решение Карины сыграть спектакль по монологу зрелого поэта, подводящего итоги длинной и насыщенной драматическими событиями жизни, поддержал режиссёр Владимир Бортник.

Нынче я, многие годы знавший Илью и его стихи, прочувствовал их так, словно услышал впервые. Его эгегические раздумья ожили в темпераментных монологах Карины. Её энергетика, витальность увлекают зал. Этому способствуют музыкальная доминанта действия — пряное и манящее Либертанго Пьяццоллы, да и вся звучащая аранжировка спектакля (Любовь Солдатова).

«Я» — так озаглавлены поэтический сборник и спектакль. «Я — это Ты» — подумал я сегодня вечером и с этой мыслью возвратился домой.

## Моноспектакль «Історія Лії Альтер» Юрій Ющенко

В Одесі багато театрів, і всі вони зараз активно працюють, незважаючи на всі складнощі сьогодення. Але трапляється так, що найяскравіші, найпронизливіші та найактуальніші театральні події відбуваються не на театральній, а на клубній сцені. В останню суботу січня Всесвітній клуб одеситів став яскравим доказом цього.

Цього дня, 30 січня, ВКО надав свою сцену для показу прем'єрної моновистави Олени Шаврук «Історія Лії Альтер». Дата показу була обрана не випадково: адже останній тиждень січня — це тиждень пам'яті жертв Голокосту, а вистава Олени присвячена саме цій важливій трагічній темі.

Драматургічною основою вистави став документальний матеріал — фрагмент «Чорної книги» — збірки спогадів людей, які вижили у нацистських концтаборах Другої Світової війни. Олена Шаврук обрала саме цей фрагмент, спогади саме цієї жінки — німецької єврейки Лії Альтер із кількох причин, і одна з них — біографічною, сімейною.

Але про це трохи пізніше. Спочатку про саму виконавицю. Олена Шаврук — самотня одеська артистка, представниця

творчої династії (її батько — відомий одеський музикант, диригент Ігор Шаврук). В активі Олени — професійна освіта у Київському театральному університеті ім. Карпенка-Карого, яскраві творчі роботи на сценах Одеської філармонії, Театру Юного Глядача, театру Олександра Перуцького та інших творчих майданчиків. Зараз Олена Шаврук — актриса трупи Одеського академічного драматичного театру.

«Історія Лії Альтер» — цілком і повністю самостійна робота: Олена Шаврук є автором інсценування, режисером та виконавицею. І це той випадок, коли всі ці функції втілені на найвищому рівні. Спираючись на документальну основу, вистава, проте, має абсолютно живий емоційний життєвий сюжет, що чіпляє, не дозволяє відволіктися від сценічної дії не на секунду.

Дія відбувається у 30–40 роки ХХ сторіччя. Це історія про мирний побут німецької єврейської сім'ї та суспільні тривоги навколишнього світу, ніжну подружню любов і низьку людську підлість, ненависть, зраду, горе, відчай, страшні муки й чудовий порятунок від смерті.

Цю виставу неможливо дивитися зі спокійним серцем, без сліз і без клубка в горлі. При перегляді неминує почуття захоплення професіоналізмом виконавиці: вистава режисерськи пробудована в кожній деталі, кожна секунда існування актриси на сцені наповнена енергією живого психологічного театру.



І ще — ця вистава є живим доказом того, наскільки тісний наш світ, наскільки всі ми пов'язані один з одним на цій планеті. Справа в тому, що один із важливих персонажів цієї історії — кровна родичка Олени Шаврук, її двоюрідна бабуся. Про це ми, глядачі прем'єри, дізналися від актриси вже після фіналу вистави.

Про цю виставу можна написати дуже багато слів, але, під першим враженням від перегляду, у першому своєму інтернет-коментарі я написав лише вісім: «Болюча історична важлива тема — блискуча професійна театральна робота». Ще раз підписуюсь під кожним із цих слів і щиро рекомендую всім, хто має живу душу та любить справжній Театр, обов'язково відвідати наступний показ «Історії Лії Альтер».

## PETIT MINIATURES

У Всесвітньому клубі одеситів відбувся перформанс у жанрі Petit Miniatures — вистава, що промовляє без слів і торкається найтонших струн душі.

Глядачі поринули у проникливу пластичну розповідь, де головною мовою стали рух, світло і тиша. У коротких етюдах за лічені хвилини проживалося ціле життя: зустрічі й розчарування, випадок і доля, самотність і тихе щастя удвох.

Поетичною основою дійства стала історія паризької площі у сутінках. Покинута сцена, самотній ліхтарник і бродяга з візком спогадів оживили образи минулого й нездійсненого. У тиші народжувалися тендітні мініатюри — «У світі індустрії», «Магічний куб», «У парку», «На флоті», «Невдала знахідка», «Зустріч з незнайомкою у кафе», «Танго розчарування», «Вальс», «Зустріч та тихе щастя удвох» — кожна з них ставала метафорою людського досвіду.

Вишукану пластику та глибину образів втілили Аїя Перфільєва (pure mime) та Марина Ілюхіна (ліхтарник). Авторкою й режисеркою перформансу виступила Аїя Перфільєва, створивши цілісний поетичний простір, у якому мінімалістична форма відкривала безмежність емоцій.



Жанр «пті-мініатюр», що здобув світове визнання завдяки таким майстрам пантоміми, як Марсель Марсо та Леонід Єнгібаров, постав перед гостями Клубу у сучасному, тонкому прочитанні — з ліризмом, гумором і світлою меланхолією.

Фінал вистави прозвучав особливо зворушливо: коли рух стихає — залишається пам'ять. І саме в її тиші народжується маленьке щастя, здатне осяяти навіть порожню площу.

Перформанс залишив по собі відчуття світла, внутрішнього спокою та вдячності за миті, які творять наше життя.

## Монцерт «Мистецтво нас єднає» Євген Соколов

18 лютого у Всесвітньому клубі одеситів відбувся благодійний концерт «Монцерт „Мистецтво нас єднає“» — вечір тепла, підтримки й щирих емоцій, присвячений дітям із родин внутрішньо переміщених осіб. Програму вела Анна Мельніченко.

На сцені виступили учні та викладачі Одеська школа мистецтв № 11 — талановиті, натхненні, щирі. Своєю майстерністю і любов'ю до музики глядачам подарували вихованці школи: Євеліна Бурлака, Герман Зухін, Олена Соловійова, Мар'яна Ілушко, Лізавета Ковальська, Емілія Проданець, Валерія Саранова, Кароліна Кондраніна, Михайло Чухальонюк, солістка Клавдія Зав'ялова та зразковий хор старших класів «Адіамус» під керівництвом Миколи Охримчука.

Кожен виступ був сповнений світла й любові, а глядачі відповіли артистам теплими оплесками та вдячними усмішками.



Особливо моментом вечора стало вручення подарунків юним музикантам та дітям із родин ВПО від компанії «Стратег» та її керівника Олександра Сивака. Настільні ігри й творчі набори подарували дітям море радості та відчуття справжнього свята, ще раз довівши: увага й турбота дорослих здатні творити маленькі дива.

Щира подяка викладачам, які щоденно вкладають у дітей не лише знання, а й віру у власні сили: Наталії Саакян, Олені Лазаревій, Миколі Охримчуку, Юлії Забайрацькій, Лесі Пазушенко-Стародубець, Тетяні Ясляр, Тетяні Дьоміній, Михайлу Ксіді, Тетяні Матевосян та Ірині Булавиній. Дякуємо концертмейстерам — Олександрі Вольваку, Олені Коваленко та Антоніні Зелінській...

Окрема подяка директору школи Дмитру Флорову за співпрацю та відданість справі розвитку дитячого мистецтва.

Цей вечір став нагадуванням про те, що музика здатна об'єднувати серця, дарувати надію та повертати відчуття дому навіть далеко від рідних місць.

Авторський проект Юрія Ющенко

## ЛЕГЕНДИ ТЕАТРАЛЬНОЇ ОДЕСИ

30 січня у Всесвітньому клубі одеситів відбувся вечір у межах авторського проекту Юрія Ющенко «Легенди театральної Одеси», присвячений видатній особистості — театральному директору та продюсеру Девіду Григоровичу Таужнянському.

Вечір пройшов під символічним підзаголовком «Колумб театральної Одеси». Саме Девід Таужнянський у буквальному сенсі відкрив Америку для багатьох одеських театральних зірок, ставши мостом між культурами, сценами й долями по обидва боки океану.

Цього вечора лунали спогади про Девіда Таужнянського — ними ділилися його друзі, колеги та однодумці щиро, з вдячністю й любов'ю. Вечір доповнили рідкісні фото- та відеоматеріали, що стали живими свідками його великої театральної долі.

Це була зустріч пам'яті, яка ще раз нагадала, як багато може зробити одна людина, по-справжньому віддана театру й Одесі.



27 лютого відбувся вечір, присвячений 100-річчю від дня народження видатного одеського художника-сценографа світового рівня Михайла Івницького.

Особливої глибини зустрічі надали виступи запрошених спікерів: журналіста й історика театру Олександра Галяса, ветерана театральної справи, екс-завпоста Одеського драматичного театру Юрія Постольника, а також Тетяни Василівни Щурової — заслуженого працівника культури України, завідувачки відділу мистецтв Одеська національна наукова бібліотека.

Почесними гостями стали співробітники Одеського академічного театру музичної комедії ім. М. Водяного — заступник директора — художній керівник Тетяна Орел, художник по світлу Олена Корольова, начальник художньо-декораційного цеху Сергій Басюк, а також колишній співробітник театру Володимир Задорожний. Їхні спогади та професійні коментарі наповнили вечір живими деталями, теплом особистих зустрічей і щирою повагою до особистості Михайла Івницького.

Чудове есе про Івницького, написане Олександром Йосиповичем Бірштейном, прочитав заслужений артист України Геннадій Борисович Скарга.

Вечір відбувся в атмосфері вдячної пам'яті та любові до театру — мистецтва, якому Михайло Івницький присвятив своє життя і яке завдяки таким особистостям назавжди залишається живим у серці Одеси.

Наші проекти

# Літературний клуб «Зелена лампа»



Владислава Ильинская Хелена Андрейчикова

КОМА

Тімі Ануфрієву

що ж там транслюють поету під час війни?  
вади, що підіймаються з глибини?  
жадібність чорну? середньовічний жаж?  
серце тендітне, блукаюче по ножах?  
що ж цей поет почує під час війни?  
ті голоси з-під бетонної множини?  
тіло стискається, телеетер здрига...  
що ж там транслюють мовою во-ро-га?  
що ж вони ділять досі, лишилось ще?  
тільки душа з сумою через плече  
з сумом, який не здолати ніяк. ніяк  
скільки-но не донаті і не пий коньяк  
скільки-но не вкладайся і не танцюй...  
тільки не зупиняйся, працой-працой,  
тільки не знижуй темпу та висоти —  
ніби перо над папером лети, лети...  
що ж ти транслюєш, нарешті, під час війни?  
з боку з якого, з котрої сторони?  
богу якому? біса якого? як?  
тиша лягає, як розділовий знак

п'ик перемоги

я не питаю, хто ти,  
коли ти торкаєшся мого льоду.  
я приймаю вас однаково —  
зі спаленими легенями  
з порожніми очима,  
з кишенями, що дзвенять монетами,  
які я покладаю вам на очі.  
мені байдуже, скільки ти заплатив,  
за кисень чи шерпське плече.  
моє небо однаково синє  
над тими, хто більше не зійде.  
я — не вершина, я кладовище:  
на ребрах моїх сплять амбіції...  
а ти все крокуєш угору,  
щоб стати  
ще одним  
тегом  
на мапі  
моєї  
зими



цезар

всотуєш хижо червневі секунди:  
запахи, дотики, гострі, як леза...  
в прірву зривається звичний el mundo...  
вибач мені, мій невиспаний цезар  
попелом пахнеш і кров'ю, і медом —  
втомлений рим після довгої ночі.  
краплі вологи по стінках намету...  
скільки їх було, до тебе охочих?  
чергою щільною линує принада —  
де мені стільки дістати цикути...?  
не залишай мені жодної влади,  
можеш хоч зараз мене розітнути  
поглядом. ці нескінчені тортури  
тягнуться нібито вірші дівочі...  
сонце сягає межі диктатури,  
ранок стає. закриваються очі

Людмила Шарга

\*\*\*

Молдаванка моя, Молдаванка...  
Пересмишниця, чита, обманка.  
Каждй двор твой шалман и шарманка,  
не понять, где лицо — где изнанка.  
Ты всё чаще и чаще мне снишься.  
За воротами — маленький дворик,  
волоокие смуглые вишни,  
и трамваи, летящие к морю,  
перелётные взгляды и лица.  
Тень шелковицы — не шелковицы(!),  
и медовая плоть абрикосов  
тёплой темперой в рамках оконных...  
И как табор цыганский разбросан  
в перекрётках шумит Старокопный.  
Где-то здесь, в тишине довоенной,  
по артериям-улочкам-венам  
и в пыли тротуаров пятнистых  
собираются судьбы в монисто.  
Наугад — осторожно — ступаю.  
Это кров. Это кровь. Это память.  
Ветер дышит по морем, то степью.  
Это пыль. Это пыл. Это пепел...  
Молдаванка, моя. Молдаванка.  
Босоногая радость-цыганка...  
Красной нитью, лозой виноградной,  
светом солнечным старых парадных  
каждый день мой прошит, перелистан.  
Каждый камень твой — точка опоры.  
Безмятежная вольная пристань...  
Этот двор. Этот дом. Этот город.



\*\*\*

Переходы и перекрёстки, пешеходная суета,  
разноцветной рекламы блёстки осыпаются,  
как с куста отцветающего жасмина осыпался  
когда-то цвет, на расстроенном пианино  
май разучивал менуэт, разлетались по свету  
ноты, западала клавиша ре...

Пусто, холодно и темно там, в окрылившем  
тебя дворе. Стать бы маленькой, оглядеться,  
сбросить лет пережитых цвет, и вослед  
ушедшему детству разноцветным дождём  
лететь, вдоль по улочке каменистой, по  
акациевым дворам...

Море солнечное монисто примеряло по  
вечерам, берегов золотую россыпь в бухтах  
прятали валуны, и вскипал на песке белёсий,  
с тиной смешанный след волны.

С детства памятливы эти камни,  
високосного лета дни, город-  
пристань за облаками зажигает свои  
огни, самолёты и пароходы ждёт с  
надеждою и тоской, весь пропахший  
солнцем и йодом, и солёной водой  
морской город-пристань.

В нём год за годом ходит прошлое по пятам,  
эти шумные переходы, эта вечная суета —  
эти клавиши в ре миноре, словно луч маяка  
во мгле, для того, кто рождён у моря, в лучшем  
городе на Земле.

Пиши, пиши, пиши  
Страшенно хочется задовбати друзів на  
фронті смайликами, серцями та дебільними  
питаннями.  
Але балансуєш.  
На початку коротких переписок стримуєш  
пальці, що співають, і вилиці стримуєш, і  
коліна. На «привіт!» максимум дозволяєш собі  
«привіт!».  
Далі затихаєш.  
Спостерігаєш.  
Чекаєш: пиши, пиши, пиши, пиши.  
Якщо чесно, хочеться заволати в  
аудіоповідомленні: «Блядь, кидай це все нахер,  
їдь додому, будь ласка, їдь додому!»  
А пишеш: «У мене все ок. Що у вас?».  
І не дихаєш.  
Бо ти всерйоз, дура, питаєш. Ти зараз всерйоз  
хочеш дізнатися про їхні справи. Ти зараз  
серйозно????  
А у відповідь лише іронія та чорний гумор.  
Чорнуший.  
Іноді смішні, але страшні історії, як вони  
зробили те, як вони зробили се. Смішні для них.  
Мені не смішно. Я знаю, що підійду потім до  
дзеркала, а там новий пучок сивого волосся.  
Добре влаштувалася! Пофарбуєш і далі підеш.  
Іноді буває повний збій навичок комунікації. Ти  
взагалі не знаєш, що сказати, що спитати, як  
відповідати на «як справи?». До біса мої справи,  
коли у вас там все закінчиться? Сил немає, сліз  
немає, надії немає, дайте ж надію!  
Але затикаєшся. Чекаєш.  
А що чекати? Чи мовчить, чи приколюється.  
А іноді буває таке, що ти не боїшся, що над  
тобою будуть посміхатися. Начхати.  
«Бережи себе» точно не можна писати.  
Вже висміяли сімсот п'ять разів.  
«Обереженько там»  
І додаєш:  
«Будь ласка».  
Приходять смайлики.  
Ок, хоч так.  
Не рже над тобою.  
Сподіваєшся.  
Ну і понеслося:  
«Одягайся!»  
«Не мерзни там!»  
«Все є?»  
«І жа є?»  
«Хлопці поряд ок?»  
«З тобою все ок?»  
Ні, не знуцається, пише «дякую».  
Але ж ти відчуваєш, що з того боку знову  
хочеться оте своє чорне гуморове.  
Саркастичне.  
Садистичне.  
Сардонічне.  
Та пиши вже! Я знаю.  
Хочеться же з нас, тиливих ніжних жіночок  
нареготатися.  
Пиши, бляхки-черепашки.  
Що хочеш, те й пиши.  
Будь ласка.  
Пиши, пиши, пиши!



Владислав Китик

\*\*\*

Святцев грамота охранныя,  
Родословная числа.  
Вновь зарделась осень каннами:  
По-другому — не могла.

Паруса в колечках люверсов  
Даль морская забрала.  
Желторотый луч проклюнулся  
Из фонарного стекла.

Ты ушла, как в воду канула,  
Одой сделалась вода,  
Осень зарделась осень каннами,  
И с рассеянными: «Да-да...».

Замедляя стресс качанием  
На ветру, каштан-шатен  
Сохранил по умолчанию  
Криптограмму перемен.

Но не оттого, что кружится,  
Или только потому,  
Осень, отразившись в лужице,  
Не обяжет ни к чему.



\*\*\*

Могли бы вместе не стареть,  
Обхаживать по-старосветски  
Друг друга, чтобы не болей,  
Читать журнальные советы.

Пить чай без сахара, от мух  
И взглядов ставить в окна сетку,  
Покуда юмор не затух,  
Описывать наряд соседки.

Чтоб вечер даром не пропал,  
Вовсю сражаться в подкидного,  
Нагуливать, пройдя квартал,  
Сны томные, как босанова,

В них, взявшись за руки, тайком,  
Как музыка, могли бы вместе  
Парить над Тещиним мостом  
Или над зеленью предместий.

Ссужать избыток простоты  
В рефрен: «Элементарно, Ватсон».  
Могли бы!.. Ах, мечты, мечты.  
Когда вам велено сбываться?

Заманивать удачу в дом  
Под звяканье дверной цепочки,  
Что так спасительно вдвоем  
И ни к чему по одиночке?



Ольга Лесовикова

Е. Г.

Неба дрожь — трепет  
Ветвей кружево — лепет  
Листьев ладьи — корабли  
Письма земной любви  
В каждой детали дня  
Память хранит тебя...

\*\*\*

шелковый трепет ворона, неземной  
не покой, отдала морю...  
не решаясь забрать с собой  
чайки белое пёрышко  
рядышком положила,  
благословив нежно  
с первой волной отпустила  
скрылись в глубинной заводи  
пёрышки не похожие,  
а обернутся во времени песчинкой  
на берег положенной...  
однажды и мы песчинкой вернёмся  
на этот берег  
лучом проскользнув в окно  
и настезь открытые двери...

Инна Квасивка

Туда, где разнотравьем пахло утро  
(весь двор был устан скошенной травой)  
и горбился сарай, вместивший утварь  
садовую; и мягко по кривой

тропинке шла взъерошенная кошка  
и я за ней, в пижаме, — босиком;  
где ландышей рассыпанная крошка  
белела; где мне всякий был знаком

цветок и камень, лист на старой груше —  
я возвращаюсь ночью, но во сне  
боюсь проснуться раньше и нарушить  
спокойствие, дарованное мне

той памятью, что видит дом, в котором —  
теперь никто включить не сможет свет.  
И тень моя во тьме крадётся воров  
взять то, чего уже на свете нет.

Сентябрь 2025 г.



\*\*\*

Когда на твоих плечах лежат детские ладони,  
ты чувствуешь себя взрослым и ответственным  
Когда на твоих плечах ладони любимого,  
Ты чувствуешь себя защищенной и счастливой  
Когда на твоих плечах ладони друга,  
Ты чувствуешь себя на пороге приключений  
Когда на твоих плечах руки родителей  
Ты чувствуешь себя частью чего-то большого и  
целого.

Ладони ребенка учат тебя оберегать,  
Хочется отдавать бескрайнюю, бесконечную,  
безбрежную любовь,  
согреть и напитывать силой любви своё чадо.  
Ладони любимого дарят поддержку,  
Хочется сиять, течь рекой, щебетать, парить,  
быть благим даром, подарком судьбы  
для рыцаря твоего сердца.  
Ладони подруги отпускают на свободу,  
Хочется смеяться, прыгать, проявляться  
вспышками, мечтать, открывать секреты,  
исследовать миры.

Ладони родителей будоражат жизненные соки,  
Хочется тянуться к солнцу, расправлять ветки,  
расти, цвести, зреть, вить гнезда и петь песни  
ветра, качать птенцов, танцевать листвою..  
Но, если плеча касается недруг,  
ты становишься словно меч — острой и дерзкой,  
защищая все те ладони, что так тебе дороги.  
На дорогих сердцу ладонях дорогИ, извиленные  
тропинки судьбы, по которым вы шли вместе,  
Это карта общения — мир Лада и Доли, ладдоли  
в ладонях родных и близких.



## Анна Михалевская

### Однажды Правда решила

Однажды Правда решила докопаться до истины. Однажды Правда решила пойти на войну. Узнать, как она устроена. Чтобы иметь представление. И когда дадут слово, отвечать: так мол и так. Мужчины в учреждениях говорили: «У вас же полная инвалидность. Нет рук, нет ног и даже, кажется, головы». «Но я ведь могу держать оружие», – возразила Правда. «Можете», – отвечали мужчины. И каждая сторона имела в виду своё. А потом один прищурился и сказал: «А давайте». Сжал губы и сказал: «Пусть попробует. План все равно не выполняем. Головы нет, какая разница. Смертникам не обязательно». Так Правда оказалась в окопе. Похудевшая – передислокации, бессонные ночи. С автоматом, в каске и в тяжелых берцах. Под ними – вечно дырявые носки, но кого это волнует. Рядом – Справедливость и Совесть. Тоже с автоматами. Какое совпадение и давно не виделись! Достали по сигарете, закурили. «Скажите честно», – начала Правда. Но ее не слушали. Справедливость хотела только мстить. А Совесть взяла и заснула, прямо под канонаду, рядом с отхожим местом, в совершенно неудобной позе. Кто-то дернул Правду за руку. «Я на смену! Бегом отсюда, кому говорю», – Память размазала грязь по лицу и сквоырнула обломанным ногтем мясо из зубов. Она всегда так не вовремя. И что за манера указывать. И сколько можно, и когда ж наконец. Взорвалось где-то рядом, их осыпало крошкой, глаза ожгло пылью.

## Вікторія Коритнянська

### Я ховаю тебе, війна...

Вчора Софія піймала війну. Як тільки перші снаряди прилетіли в село, вона зарізала півня, поклала його в сараї та сіла чатувати, бо знала війна обов'язково прийде, щоб взяти свою здобич першу пролиту в селищі кров. І дійсно, війна не забарилася, вийшла з лісу, худорлява й чорна, як та смерть, якою й була насправді... Повела головою, засувала широкими ніздрями, втягнула в себе повітря і здригнулася, заплющила очі, мов кицька, від солодкого присмаку крові в повітрі, і попливла повільно, повз хати, прямісінько до Софійчиного сараю. Дорогою зупинялася часто та прислухалась тривожно, бо була ще молода, боязка і полохлива... А як прийшла, скрипнула тихенько дверима, хотіла схопити закривавлену птицю та не встигла опинилася в мішку. І тієї ж миті змовкли постріли, і впала на селище тиша... А зранку раненько, ще сонце не встало, пішла Софія з доньками ховати війну на перехресті... Йшли селом мовчки, старша Надія, крокувала попереду, тримала в руках запалену свічку, за нею Софія тягла мішок з війною, а потім, з гіллям та лопатами Віра й Любов. Помалу, тут вирва... Обережно, не впадуть... шепотіла інколи Надія матері. Та кивала мовчки намагалась втримати ношу, що пручалась та вигиналась, гарчала, сичала й скигдила... В передсвітніх сутінках вийшли на розбомблене перехрестя доріг. Копайте! звеліла Софія. Доньки спустились у вирву, ґрунт вологий, м'який, піддавався легко...

Правда вылезла из окопа, и ей подстрелили руку. Но как-то быстро зашили, отправив сразу в пехоту. И рядом падали люди. И самый яркий цвет – красный. Его здесь везде так много. Запивая казенный паек чаем из каких-то листьев, никто не смотрел в глаза. И, конечно, не смотрел новости. Правда отходила в сторону – от людей и от их молчания. Доставала из кармана мятый блокнот и карандаш. Садилась писать все как есть. Блокнот закончился летом. В ее ночную вахту. Справедливость уже убили. А Совесть сбегала в самоволку. Война тихонько подседа к Правде, и они смотрели в затянутое дымом небо, на дне которого лежали звёзды. А потом Война спросила: «Как тебе?». «Отвратительно», – сказала Правда. «Ты калечишь людей», – сказала она. «Они сами ко мне пришли, – ответила Война. – Как и ты. Сама». И это было правдой. И Правде захотелось убить Войну. «Давай, – улыбулась Война, – с этого все начинается. В твоём же блокноте осталось немного места?» Правду списали. Слишком много ранений. Поведение с отклонениями. В общем, не пригодится. По ночам она берется за стихи. Но чей-то чужой голос диктует не те слова. И пока не найдутся нужные, работа ее не кончена. Ещё не кончена.

Вже можна кидати, мамо, вилзли скоро з ями. Софія зіштовхнула мішок вниз, війна, вдарившись об землю, зойкнула і замовкла... Я ховаю тебе, війна, тут, на перехресті доріг, у вирві від бомби, що впала з твоєї волі на мою землю. Я ховаю тебе зараз, на світанку, щоб ніхто не знав, де твоя могила... промовляла Софія, загортаючи руками разом з доньками яму. Я ховаю тебе, війна, міцно зв'язану, щоб ти ніколи не змогла вилзти звідси, засипаю тебе землею моїх пращурів і вкриваю твою могилу білим цвітом абрикоси, яку посадив мій дід, і яку зламав вчора з твоєї волі снаряд... б'ючи гілки одна об одну, струсила Софія на землю квіти абрикосові. Хай пелюстки вбитого тобою дерева стануть тобі саваном, хай родюча земля України перетравить тебе і поверне світу зеленим паростком, хай кров безневинного півня буде твоя остання здобич. Хай буде так! піднялася з землі Софія. Так буде... луною обізвались Віра, Надія й Любов. Світало. Небо за лісом горіло. То сходило над Україною сонце. Червоне на вітер... глянючи увись, мовила Софія. І пішла повільно... Краєм розбитої дороги, поміж вирв, до своєї хати... Доньки в довгих сорочках, мов білі великі птахи, йшли повагом за нею.

Квітень 2022 р.

## Майя Димерли

\*\*\*  
воскресный день. разбитое стекло  
посуда бьется к счастью и назло  
назло придуман кем-то род овечий  
и гроздья виноградные висят  
и окуни беззвучно голосят  
и волосы мои уже по плечи  
отпущены. отпущены стихи  
и человек несложный от сохи  
мне явственно представляется предтечей  
и я достану старую тетрадь  
и стану на руках ее качать  
она испустит стих как вздох последний  
пусть дьякон от заутрени к обедне  
бредет через псалтырь  
от сих до сих...

25.12.2017

\*\*\*  
из лета в лето  
и из Леты в Лету  
мы путешествуем по белу свету  
с холщевой котомкой за душой  
из мира маленького нашего  
в большой  
ты мне кричишь во след  
но я уже не слышу  
ведь солнце изначальное все выше  
и я вот-вот споткнусь о горизонт  
и вмиг проснусь  
хоть это был не сон  
мне золотые липы  
дышат сладко  
и боги в сумерках со мной играют  
в прятки  
но выпадает только мне водить  
все женщины хотят меня родить  
а все мужчины  
научить расчету  
но в этом есть болезненное что-то  
и в этом есть божественный расчет  
все остальное  
вроде бы не в счет  
родиться и не считать  
вот главная задача  
вот главная задача  
вот главная задача  
вот главная задача

20.05.2022

\*\*\*  
утроба в утробе  
аки гроб во гробе  
для человека едино  
хоть разница велика  
в бутылке джина  
вы не найдёте джинна  
а если найдёте,  
то немощного старика  
Хоттабыча  
у которого не выпросишь чуда  
и в ус он не дует  
выделяется Иуда  
он дует на индийское молоко  
и говорит заплетающимся  
эзоповым языком  
раздвоенным  
аки ноги  
временно перемещенной  
датской Русалки  
(которую только в сказке жалко,  
а в нашей жизни уже не жалко)  
спотыкаясь на каждом  
встречном, поперечном  
и честном слове  
вдруг по гиблой дорожке  
изо рта его покатились стихи  
нашкрябанными по сусекам  
Колобками  
но в самом конце строки  
там, где приличные люди  
стелят половики  
с надписью welcome  
в окопе сидит лиса  
с раззявленными руками  
и с распростертой пастью  
словно над пропастью  
словно с христовой страстью  
она помирает с тоски.  
эти времена ни на что не похожи  
но были они всегда  
люди меняют тела,  
как змеи меняют кожу  
да – это нет!  
нет – это нет!  
кровь – ключевая вода.

11.07.2022

## Татьяна Партина

\*\*\*  
Ничего круче моря, вероятно, и нет.  
Это тайный космос планеты. В подводной мгле  
В потаённых местах, куда не доходит свет –  
Сохраняется время, прошедшее на Земле.

Длинный свиток волн вращает бродяга-Шторм –  
Одинокий волк и сторож морских глубин.  
Мы в таких местах – всего-то лишь рыбий корм,  
Кто туда попал – не выбрался ни один.

И когда однажды выкипит вся вода,  
Всё погибнет, кроме хранилищ на дне морском,  
То возникнут снова из атомов города  
И восстанет Время, присыпанное песком.

\*\*\*

Весенние сады и всё, что нас будило,  
И всё, что вянет в нас осеннею листвою, –  
Не провожай в слезах с чекушником Текилы,  
Бессмысленно вослед качая головой.

За дерево, смотри, цепляется омега,  
Что голое стоит с начала ноября,  
Всю сбросило листву, её же – не сумело.  
Так память лучших дней вцепляется в тебя.

Есть время собирать одни и те же грабли,  
Разбросанные там, где мы с тобой прошли,  
Мечтая о тепле, какао и о крамбле,  
О райских уголках во всех концах Земли.

Есть время для любви, для мудрости –  
всё меньше.  
Всё лишнее сотри недрогнувшей рукой,  
А раны и т.п. не время лечит – фельдшер.  
Есть время для страстей, наступит и покой.

## Одессе

Идти, удивляясь изгибам платановых веток.  
Мой город, который я вижу не только во сне,  
Встречает меня бесконечным количеством меток  
Любви и печали, в которых мы с ним наравне.  
Здесь ждёт меня море, особенно полночью лунной.  
Сидеть на песке, дегустировать старый коньяк...  
Здесь прячется время в узорах решётки чугуной  
И пересекаются тропы котов-забияк.  
Здесь ждут меня старая арка на Малом Фонтане,  
Немного хмельной по привычке Французский бульвар,  
Летающие в море осенние листья-цыгане  
И призраки зданий, которых не снёс Боливар.  
И в грустной тени исчезающих реперных точек,  
И в новых местах, не сроднившихся  
с прежней волшебюй –  
Я знаю, мой город, ты мой, ты прекрасен и сочен,  
И в каждый свой день я хочу погружаться с тобой.

## Кларисса Ярошевич

### Дуб и птаха

Я не знаю, что стало последним доводом.  
Я давно поделил своё сердце с городом.  
Пуповиной незримой, воздушным проводом  
Потянулся за мной мой родимый дом.

За спиной у меня раздавались выстрелы,  
И я понял очень простую истину:  
Всё, что раньше казалось таким немислимым  
Может сбиться одним очень страшным днём.

Как шальные кости, что черти бросили,  
Мир летел, и страшно кренилась ось его.  
И катились слезы – от горя, злости ли,  
А привычный быт полыхал огнём.

Мне приснился сон, я глаза все выплакал:  
Мне приснилось, что дуб свои корни выкопал  
И бежал за мной, только вдруг сухим упал  
И в тот самый миг обернулся пнём.

Я развеял сон и смысл с глаз налёт его.  
Птах железный ждал и дорога взлётная.  
Я подумал – птица то перелётная.  
Значит, все вернёмся и всё вернём.

### Птицы Чауды

Ночи Одессы – с тревожными снами:  
В небе шахеды бегут табунами.  
Нет, не бегут, а летят из Чауды.  
Может из Ейска, но чуда не будет.

Ночи в Одессе мрачнее и громче  
Детских страшилок и лживых пророчеств.  
В самом безжалостном из одиночеств  
Сон мимолетен, а разум не прочтен.

В небе летят персиянские птицы –  
Черные страшные птицы-убийцы.  
Бросить стремятся своих кукушат  
В гнёзда домов, что в руинах лежат.

Что позабыли тут злобные джинны –  
Дикие демоны дикой земли,  
Что и во снах о степях Украины  
Даже помыслить себе не могли?

Кружат стервятники над головою  
Мирного города, Города-сна.  
А на востоке не солнце, а с кровью  
Выкидыв дна порождает война.

## Нина Сапрыгіна

\* \* \*

Море было взволновано  
Ветром или ещё чем —  
Рассердилось без повода,  
Надавало пощёчин.  
Значит, не соревнуемся  
На заплыв к волнолому,  
Но на волны не дуемся:  
Благодарны морскому  
Ветру дерзкому, с брызгами  
И немножечко нервному:  
Теплотою пронизанным  
Так давно уже не был он.

\* \* \*

Мёд июньских лип.  
Мёд, ласкаясь, лип,  
тёк, к гортани льнул...  
(Запах пчёл, их гул...)

Ветер штормовой дёргал космы лоз.  
Рухнул абрикос — ствол торчит корой.

Прямо под корою хаос мёртвых сот.  
Кто теперь найдёт улетевший рой?

Над обрывом в зной струнный дрок цветёт,  
море в камень бьёт.

## Письмо

Закрит соседский дачный дом.  
Но у калитки под окном конверт белеет —  
гибнет в ящике пустом.  
«Мы в город едем нынче днём.  
Письмо соседке отвезём!»  
Конверт раскрылся — и слова ожгли огнём.

О, как тревожен этот сад!  
Деревья смиренно не стоят:  
плывут их плечи то навстречу, то назад.  
Любовь — напиток из цедры.  
Мы на признанья не щедры.  
Горячим днём его со льдом себе нальём.

А жизнь течёт наоборот —  
игрой в крокет мимо ворот.  
И прав совсем не тот, кто бьёт,  
а кто поймёт: я мяч в траве чужих оград.  
Тебе наскучила игра — беги в соседский сад,  
возьми его назад.

Сквозняк ударил что есть сил  
и рамой ветку придавил.  
Упал на стол фрамугой сломанный листок.  
И если сон несёт покой, я б заказал сюжет такой:  
я белый пёс, и я у ног твоих прилёт.

В бетонном доме близ метро  
подъезды сотрясают рок.  
Блондинка вышла на порог и мнёт листок.  
И мне спокойно говорит:  
«Мой бывший муж опять чудит.  
Вам ехать стоило едва ль в такую даль».

И впрямь я зря из дальних мест  
шла в размалёванный подъезд  
за дерматиновую дверь  
глядеть сквозь щель:  
не мне тот плюшевый мирок.  
Ты не туда попал, листок,  
где боль в слухах и между строк,  
но не упрёк.

И всё ж любовь на свете есть  
Пускай не мне! Пускай не здесь!  
Пускай смешна хозяйкам правильных квартир).  
Она реликтовым теплом укроет сердце,  
как добром, что в час рождения Вселенной  
грело мир.

## Елена Герасимова

\* \* \*

С тихим шелестом, в ярких обновах  
Входит осень, минув порою.  
И мозаикой листьев кленовых  
По утрам полыхает восток.  
Гладь озерная в дымке зеркальной,  
Ветер гонит эскадры по ней.  
Раздается негромкий, прощальный,  
Исчезающий крик журавлей.

2017 г.

\* \* \*

Стать улиткой, поселяясь в спираль,  
Сотворяя вихри, веря в разум...  
День, и ночь, и день уходят вдаль,  
Складывает Время новый пазл.  
Разобрать два мира на один,  
И найти опору, как награду...  
Мудрость — вечный мир седин,  
Вечность — Рая грань иль Ада.  
Зацепиться... Погоди, Земля,  
Что там будет? Каковы исходы?  
Сметены и выжжены поля,  
Но кору собой пронзают всходы.

17.01.2022 г.

## Анна Маліцька

## Сувій кораблів

...А сніг у січневих хвилях безмовно тоне і  
З вітром солоним міситься.  
До пристані хмарочоса схилився втомлено  
Білий дредноут Місяця.

Сувій кораблів читаю з тремтінням вічності  
В одній тональності.  
Коли б цей січень все море небесне вичистив,  
Судна-зірки б зосталися.

Від Трої до X-Світової — усе б кинули  
І над розбитим Всесвітом  
Ішли до межі, де ніч розриває крилами  
Нижній маяк у безвісті —

Ти...  
Вогонь, що мені одному над небом світиться,  
Сонцем солодким вишитий.  
Зникають троянські зорі й дредноут Місяця.  
Сніг замітає тишею.

\* \* \*

Притягни мене до грудей, до берега.  
Я вже десять років стою на палубі  
Передостанньому прихистку  
Заблукалив у морі.  
Я ніби застиг за йменами древніми.  
В голосинні чайок, у віршах жалібних,  
Холодним весняним присмерком,  
Коли хвилі говорять,

А маяки усміхаються лайнерам.  
Всіх нас на ланцюг посадила людяність,  
Всіх нас тримає обов'язок —  
Кинутий в безвість якір;  
Прагнення, що залишаються марними,  
Невизначеність, що стає полудою.  
Це — праця без днів і доказів,  
Сонлива гірка мряка...

Прокидаємось у розмитих сутінках.  
Щоразу приходим з роботи втомлені.  
І йдемо, вкриті корицею  
Сонця-через-дерева.  
Нам з тобою не треба шукань і сутностей —  
Лиш наше лагідне море.  
Ми вдома. І  
Як згубимось у зіницях  
Шторму, самі це місто  
Витягне нас на берег.

## Степ

Ніч навесні позбавляє  
місто цивілізації,  
Впускає у нього степ,  
оживляє мови,  
Якими лише уві сні  
вдається казати  
Істинні вірші, подібні вітру,  
подібні морю.

Тоді постає висока трава, ніби сплячі списи,  
На ранок вона краде тротуари, з'їдає берег,  
Ховає дитячі майданчики, як стоянки скитів.  
Прадавній степ проростає в трамвайні рейки,

Приводить вози і коней. І хоч його ранком  
скошують,  
Кочове різотрав'я вертається проти ночі.  
Кожен, хто жив тут, куйовдив чуби  
розторопшею,  
Кожен, народжуючись, успадковував в моря очі.

Насправді цивілізація слабшає проти квітів,  
Що ними за тисячі трав ми в місто це  
проростемо.  
Коли я наснося тобі за зоряним маршем скитів,  
Якими віршами заговорю з тобою мовою степу?

\* \* \*

Когда звучит высокая строка,  
Мир разукрашен красками иными.  
Другого не придумано поныне,  
Когда овладевает мной тоска.

Слова, возникшие из света лун,  
Спускаются неведомо откуда,  
Тогда и происходит это чудо,  
Душа летит в разногосье струн.

Сплетаюсь, рифмы строятся в сонеты,  
Невидимое хочет ускользнуть,  
Но Муза тихо преграждает путь,  
И, вот оно! Прожито и воспето...

05.04.2025 г.

\* \* \*

Нелегко на Кресте,  
Но иначе не выжить...  
Братья, кто во Христе,  
Вы по духу мне ближе.  
Неотчетлива связь,  
Но волнуется море...  
Как арабскую вязь  
На судьбе пишут мойры.

Там на небе холсты,  
А на них метки века...  
На Кресте то ли ты,  
То ли тень Человека.  
Больно жалит венец,  
Но предательство хуже...  
И решает Творец:  
Ты ему еще нужен.

18.04.2025 г.

## Голоси діаспори

## Костянтин Соболев — з Одесою в серці

Елизавета Радішевська

Прекрасна, залита яскравим сонцем, обмита теплим морем країна з найдавнішою культурою та цивілізацією — Греція. Старовинні пам'ятки архітектури, оливкові гаї, увиті виноградом веранди затишних таверн, смачна їжа, гостинні люди. Ось тільки через економічні причини відсутньої матеріальної допомоги українцям, що рятуються від війни, Греція дати не могла. Тому наших співгромадян, на відміну від тієї ж Німеччини, у Греції осіло небагато. Близько тридцяти з лишком тисяч, за даними Євростату, на кінець 2024 року. Одеситів з них приблизно тисяч п'ять, і всі вони, як з'ясувалося, знають одного свого земляка — успішного бізнесмена, члена Одеського бізнес-клуба, генерального директора компанії, яка опікується вивозом української агропродукції морем, «MB Navigation», Костянтина Соболя.



До Костянтина звертаються за порадою та по допомогу. Він може допомогти у розв'язанні найрізноманітніших питань. На початку війни на острові Саламін, де розташувалася його компанія, йому довелося вирішувати навіть питання безпеки наших біженців, які приїжджали та розселилися неподалік, — захищати українців від представників албанської діаспори, які зазіхали на майно біженців. Крім того, Костянтин Соболев, як він сам стверджує, фанат Греції та може багато розповісти та показати.

Нещодавно Костянтин одружився — і своїм грецьким весіллям допоміг ще десяти парам українців, які також спромоглися офіційно оформити стосунки завдяки йому. Ви запитаете, до чого тут одеський бізнесмен, і як це сталося? Річ у тім, що за роки існування Посольства України в Греції його співробітникам жодного разу не довелося нікого одружити. Вони не мали навіть бланків свідоцтва про шлюб. Тож нема, то й нема: ніхто з українців особливо й не наполягав. А тут раптом Костянтин виявив наполегливість і досяг свого. Спеціально для нього надіслали бланки з Києва. Таким чином він одружився та отримав свідоцтво про шлюб з номером «один». А оскільки вислали ще десять бланків, то ще десять щасливчиків також змогли розписатися.

Працюючи у Греції, Костянтин активно допомагає Україні, підіймає економіку нашої країни, опікуючись морськими перевезеннями та постачанням на світові ринки зерна й іншої сільськогосподарської продукції. Він вважає, що сьогодні зерно — наш стратегічний продукт, який дозволяє українській економіці триматися на плаву, адже підприємства або зруйновані, або зупинили свою роботу. А продаж зерна дає вагомий надходження до бюджету. Саме тому його судно першим почало ходити до українських портів, які стали небезпечними з моменту початку бойових дій. Це було ще у квітні 2022 року. Загалом можна без перебільшення сказати, що компанія «MB Navigation» відкривала зерновий коридор.



Хоч як би успішно не склалися кар'єра та життя Костянтина Соболя у Греції, серцем і душею він все одно прив'язаний до Одеси. Колись, 1996 року, він приїхав до нашого міста з Ізмаїла, вступив до Водного інституту, і з того часу Одеса стала його любов'ю та рідним домом. Бувши членом Бізнес-клубу з 2017 року, він брав участь у всіх благодійних проектах та ініціативах, пов'язаних з Одесою, починаючи від боротьби з ковідом та закінчуючи підтримкою дитячих будинків і притулків для тварин. І зараз до проблем і потреб одеситів, які страждають від бомбардувань, відключень світла та інших страшних проявів війни, Костянтин ставиться дуже уважно та чуйно. Коли до нього звернулися з рідного Морського університету (колишнього Водного інституту) з проханням поради, який краще вибрати генератор, щоб забезпечувати роботу навчального закладу під час блекаутів, він довго не розмірковував і вже за кілька днів закупив для вишу генератор на сто десять кіловатів, який дозволяє заживити енергією весь університет та забезпечити нормальну безперервну його роботу.

На цей час коштом Костянтина роблять ремонт в урологічному відділенні Обласної дитячої клінічної лікарні. Крім того, Костянтин стало підтримувати ЗСУ. За три роки війни своїм друзям-військовослужбовцям він надав допомогу на дуже значну суму. Допомогає прикордонникам Одеської області, хлопцям, які служать на Херсонщині.